

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-668/2024-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Silvija Čovića, članova vijeća te sudske savjetnice Katarine Skrbinac, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja MANIKAS GROUP j.d.o.o., Slavonski Brod, Zagrebačka ulica 376, OIB: 05521138296, kojeg zastupa opunomoćenik Ivan Žalac, odvjetnik u Slavonskom Brodu, Ljudevita Gaja 7, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Katančićeva 5, OIB: 18683136487, radi poreznog nadzora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 5 Us I-1550/2022-8 od 12. rujna 2023., na sjednici vijeća održanoj 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 5 Us I-1550/2022-8 od 12. rujna 2023.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

1. Uvodno naznačenom presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja tuženika, klasa: UP/II-471-02/21-01/397, urbroj: 513-04-22-2 od 31. listopada 2022., kao i zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

2. Rješenjem tuženika od 31. listopada 2022. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda Slavonski Brod, klasa: UP/I-471-02/21-01/27, urbroj: 513-07-12/21-19 od 21. srpnja 2021., kojim se tužitelju utvrđuje manje obračunati porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2020. do 31. prosinca 2020. u iznosu od 224.776,39 kuna i kamate u iznosu od 4.744,64 kune. Također se tim rješenjem tužitelju nalaže da uplati navedene iznose kao i daljnje kamate od 15. lipnja 2021. do dana uplate, uz odgovarajuća knjiženja u poslovnim knjigama.

3. Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu zbog svih zakonom propisanih razloga, tj. bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu te pogrešne primjene materijalnog prava.

Dalje u žalbi tužitelj iznosi kronologiju događaja i slijed radnji poduzetih u postupku. Navodi razloge zbog kojih smatra pogrešnim stajalište suda u vezi izlaza

predmetne robe, koji prihvaća zaključke iznesene u osporenim rješenjima, jer iz priloženih dokaza, računa nedvojbeno proizlazi da je roba izvezena iz Grčke u Srbiju, zbog čega se u konkretnom slučaju radi o tzv. lažnim trostranim poslovima, koji ne podliježu oporezivanju, budući da je roba izvezena iz Europske unije u treće zemlje. Tužitelj dodaje da je oslobođen obračuna PDV-a na temelju članka 4. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, jer isporuka dobara nije "stjecanje dobara u EU" od strane tužitelja, a takvu tvrdnju potvrđuje i dostavljeno tumačenje odredbe članka 4. Zakona o porezu na dodanu vrijednost u slučaju tzv. lažnih trostranih poslova, kojim se zauzima pravno stajalište da u konkretnom slučaju ne dolazi do isporuke robe u drugu državu članicu EU, već se radi o isporuci robe u treću zemlju, u kojem slučaju ta roba nije predmet oporezivanja u Hrvatskoj, jer je direktno otpremljena u treću zemlju. Smatra pogrešnim stav suda da je bio u obvezi prijaviti i obračunati PDV na stjecanje dobara i u Republici Hrvatskoj na temelju članka 27. stavka 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, jer prema članku 4. tog Zakona tužitelj nije obveznik plaćanja PDV-a, jer je isporuka robe izvršena u treću zemlju.

Zaključno, tužitelj smatra da je prvostupanjski sud presudu donio na temelju pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, da je bio dužan provesti vještačenje po vještaku financijske struke na temelju kojeg bi se utvrdilo da tužitelj nije u obvezi obračunati PDV, jer je roba izvezena u treću zemlju, a uslijed toga je pogrešno primijenjeno i materijalno pravo te donesena nezakonita odluka. Tužitelj upire i na povredu pravila postupka, jer smatra da je izreka presude proturječna utvrđenim činjenicama i provedenim dokazima tijekom postupka, a osobito činjenici da je dokazao da je roba izvezena u treću zemlju.

Tužitelj predlaže da ovaj Sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak ili presudu preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti te tuženika obveže da tužitelju naknadi troškove postupka, uključujući i trošak žalbe koji traži u pobliže naznačenom iznosu.

4. Tuženik nije dostavio odgovor na žalbu.

5. Žalba nije osnovana.

6. Ispitujući zakonitost pobijane presude i postupka koji joj je prethodio u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći na razloge ništavosti po službenoj dužnosti, sukladno članku 134. stavku 1. ZUS-a, ovaj Sud ocjenjuje da žalbeni navodi kojima se pobija presuda nisu osnovani, a niti postoje razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

7. U stadiju žalbenog postupka i dalje je sporno pitanje imaju li isporuke dobara od grčkog dobavljača prema tužitelju i od tužitelja prema krajnjem kupcu u Srbiji elemente koja traži definicija "stjecanja dobara iz EU". Tužitelj tvrdi da predmetna dobra prilikom prve isporuke grčkog dobavljača prema njemu kao prvom kupcu ostaju u grčkom skladištu, a tek nakon druge prodaje ta se roba prevozi kupcu u Srbiji, zbog čega smatra da je obavio tranzitnu trgovinu, tj. da se radi o izvoznim isporukama dobara iz EU koje su oslobođene plaćanja PDV-a.

8. Iz podataka spisa, kao i obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je porezno tijelo tijekom provedenog nadzora uputilo zahtjev Središnjem uredu Carinske uprave, kojim je zatražilo provjeru odlučnih činjenica, tj. je li tužitelj u razdoblju od 1. siječnja 2020. do 31. prosinca 2020. bio uvoznik u EU, izvoznik iz EU i je li imao provozni postupak kroz EU. Carinska uprava je dopisom od 28. svibnja 2021. odgovorila da iz službenih podataka proizlazi da tužitelj nije imao evidentiranih uvoza, izvoza ili provoza u navedenom razdoblju, a radi se o službenim podacima koje tužitelj

nije na bilo koji način osporio dostavom relevantne carinske dokumentacije iz koje bi proizlazilo da je upravo tužitelj izvoznik. Sukladno tome, prvostupanjski sud nije ocijenio potrebnim izvesti dokaz provođenjem financijskog vještačenja po prijedlogu tužitelja na okolnost je li roba kupljena u Grčkoj i isporučena u Srbiju.

9. Uvažavajući navedene činjenice, kao i okolnost da je u računima br. 0495/2020., br. 156/2020 i br. 0722/2020, pod PDV ID broj kupca MANIKAS GROUP j.d.o.o. naveden samo broj HR 00521138296, koji je izdan u Republici Hrvatskoj, a grčki dobavljač je isporuke prikazao na ZP (podaci iz Vies sustava), a tužitelj u prijavi poreza na dodanu vrijednost za izvozne isporuke nije dostavio izvozne carinske deklaracije i drugu popratnu dokumentaciju iz koje bi se moglo utvrditi da je doista došlo do izvoza, niti je dokazao gdje je obračunat i plaćen porez na stjecanje dobara, prvostupanjski sud je prihvatio pravilnim stajališta i zaključke poreznih tijela da je tužitelj na temelju članka 27. stavka 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost ("Narodne novine", 33/13., 99/13., 148/13., 153/13., 143/14., 115/16., 106/18. i 121/19. – dalje: Zakon) imao obvezu prijaviti i obračunati PDV na stjecanje dobara i u Republici Hrvatskoj.

Naime, u konkretnom slučaju je izdan PDV ID broj pod kojim je tužitelj stekao navedena dobra, a nije postupio na način opisan u članku 27. stavku 3. Zakona.

10. Slijedom iznesenog, ovaj Sud ocjenjuje da je prvostupanjska presuda zakonita, jer je donesena u pravilno provedenom postupku, na temelju pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu mjerodavnog prava. Stoga je sud osnovano odbio tužbeni zahtjev i potvrdio zakonitim osporeno tuženikovo rješenje. Prvostupanjski sud je dao razložno obrazloženje u odnosu na sva bitna pitanja, odgovorio je na sve tužbene prigovore pojedinačno, tj. dao je valjalo, dostatno i relevantno obrazloženje s kojim je ovaj Sud u cijelosti suglasan.

11. Stoga je, ocijenivši da žalbenim navodima tužitelj nije s uspjehom osporio pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude, niti postoje razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti, ovaj Sud na temelju odredbe članka 135. stavka 1. ZUS-a žalbu odbio i potvrdio prvostupanjsku presudu.

12. Odluka o trošku se temelji na odredbi članka 147. stavak 1. ZUS-a.

U Zagrebu 28. svibnja 2026.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlovčan-Đurović

Broj zapisa: **9-30888-bc3d5**

Kontrolni broj: **0cf60-d853d-f7f2e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.